

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

6 3 Å R G A N G

1 1 . J A N U A R 1 9 5 1

A V I N N H O L D E T :
BISOP MANGERS'S NYTTÅRSBUDSKAP - PAVE PIUS XII'S JULEBUDSKAP - UTGRAVNINGENE UNDER PETRSKIRKEN - FRA VIKARIATET - DEN HELLIGE DØR LUKKET - «HEMMET OCH HELGEDOMEN» 25 ÅR - DIKT - RIKHOLDIG UTENLANDSNYTT
NESTE NUMMER KOMMER 25. JANUAR 1951.

NR. 1
2

VÅRE KIRKER på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61
(Prestegr. og Biskopen 42 52 87).
Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.15: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høgmesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Soknepresten, tlf. 68 08 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.

Jesu Hjerter kapell, Nyv. 17, Stabekk.
Soknepresten, tlf. 53 77 35.
Kl. 9.05: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, tlf. 37 45 90.
Kl. 9.30: Høgmesse.

Vår Frue Villas kapell,
Montebello, Smestad.
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høgmesse.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høgmesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens gt. 1.
Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høgm.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8.15: Ottesang. Kl. 10.30: Høgm.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.
Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torggt. 113.
Soknepresten, tlf. 1751.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.
Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, tlf. 4225.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, tlf. 644.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høgm.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten, tlf. 25534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

SYLLING:

St. Hallvard kapell.
Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høgmesse.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell.
Soknepresten, tlf. 2238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

MARIAKONGREASJONEN, OSLO.

har festmøte fastelavnsøndag 4. februar, med utlodning til inntekt for *Persbråten*.
Barneaften lørdag 3. februar. Nærmere i neste nummer av *St. Olav Styret*.

LILLESTRØM:

Søndag 14. januar
Kl. 11: Norsk sangmesse.
Storgaten 46.

Til våre abonnenter!

St. Olav har i løpet av de siste 3 år øket sitt abonnementsantall med om lag 500 nye abonnenter. For et tidsskrift å være regnes dette for noe nærmest oppsiktsvekkende. Vi tilskriver dette på ingen måte redaksjonens fortjeneste, men det faktum at *katolisismen* i våre dager kaller på tenkende menneskers oppmerksomhet.

St. Olav er Den katolske kirkes talerør. Hvem vil unnvære det?

Forny derfor abonnementet eller tegn et nytt gjennom *St. Olav's* ekspedisjon, Akersveien 5, Oslo, eller:

Bergen: Sogneprest dr. Gorissen, Christiesgt. 16. *Drammen:* Frk. Pedersen, Cappelensgt. 1. *Fredrikstad:* Frk. S. Olsen, St. Josephs hosp. *Haugesund:* Sogneprest Leo v. Eekeren, Haraldsgt. *Kr.sand S.:* Sogneprest Castricum, Kirkegt. 3. *Stavanger:* St. Fransiskussøstrene, Dronningensgt.

Ingen vil vel ta ille opp om en har mottatt regning fra Ekspedisjonen? Slikt ønskes jo! Men følger ikke innbetalingen innen rimelig tid, må vi ta det som et stilltende ønske om oppsigelse.

St. Olavs administrasjon.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 14. JANUAR: 2. søndag etter Epifani. Ep. Rom. 12, 6—16. Ev Joh. 2, 1—11. Mandag: Paulus, prest og eneboer. Tirsdag: Marcel I, Pave, mart. Onsdag: Antonius, abbed. Torsdag: Petri stol i Rom. Fredag: Maria, Marta og medmart. Lørdag: Fabian og Sebastian, martyrer.

SØNDAG 21. JANUAR: Søndag Septuagesima. Ep. I. Kor. 9, 24—27; 10, 1—5. Ev. Matt. 20, 1—16. Mandag: Vincent og Anastasius, mart. Tirsdag: Raymond av Penneafort, bekj. Onsdag: Timoteus, bisk., mart. Torsdag: Pauli omvendelse. Fredag: Polycarp, bisk., mart. Lørdag: Johannes Krysostomus, bisk., kirkelærer, bekj.

SØNDAG 28. JANUAR: Søndag Seksagesima.

ST. OLAV

Redaktør:

Dr. theol. I. Hansteen Knudsen.
Telefon 42 37 43. Akersv. 5, Oslo.

Redaksjon og ekspedisjon:
Akersv. 5 I. Telefon 42 37 43.

St. Olavs eksp. og forlag: 9.30—16, unntatt mandag. Lørdag: 9.30—13. Utbetalinger kun tirsdag kl. 13—14.

Abonnementspris: Kr. 3.00 pr. kvartal, for utlandet + avisporto.

Abonnement tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.

Annonser må være innsendt innen onsdag aften.

ST·OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

63. ÅRGANG

11. JANUAR 1951

NR. 1-2

Vi er alle Pilegrimer

Biskop dr. Jac. Mangers' nyttårsbudskap

De vedkjente seg at de var pilegrimer og gjester på jorden. Heb. 11, 13.

Med store forventninger gikk vi inn i året 1950, Det hellige år. Julaften lukket Paven igjen *Den hellige dør* som tegn på at jubelåret er slutt. Har det fylt våre forventninger? Det er vel både og. Det har i hvert fall ikke bragt verden den avspenning og den fred som vi hadde ventet. Men uten tvil har det båret rike frukter og vært til velsignelse for utallige mennesker.

Det hellige år har igjen vakt i oss bevisstheten om at vi er pilegrimer, at vårt liv her på jorden ikke er annet enn en pilegrimsferd: himmelen er vårt sanne hjem, målet for vår vandring og vårt strev. Forholdsvis mange av våre norske trosfeller har gjort pilegrimsferden til Den evige stad. De var representanter for hele Den katolske kirke i Norge og gjennom dem har alle norske katolikker vært med på pilegrimsferd og fått del i Det hellige års nåde og velsignelse.

En levende blodstrøm av tro og kjærlighet har flytt inn i Kirkens legeme og styrket bevisstheten om enhet og samhörighet, for der i Roma ble det klart for alle at de var lemmer på ett og samme legeme, lemmer på Kristi legeme, om de nå kom fra Afrika, Amerika, Asia, Australia eller Europa, om de var sorte eller hvite, røde eller gule. Det som hadde ført dem sammen fra alle kanter av verden, var deres felles katolske tro og deres felles kjærlighet til Kristi kirke. Hvor i verden kan så mange og så forskjelligartede folk gi uttrykk for et slikt omfattende fellesskap i full glede og frihet? På samme språk kunne en høre hundre tusener synge i fellesskap det samme Credo, bekjennelsen til én og samme tro. Og der i Roma kunne en se så megen inderlig fromhet uten tvang og uten menneskefrykt, så riktig barnlig og dyp og spontan.

De fleste pilegrimer har følt seg hjemme i dette store fellesskap, og med hellig glede og dyp takk er

de vendt tilbake rikere på nåde og med viljen til å gå inn for virkeliggjøringen av de kristne idealer. Og det er nettopp denne frukt vi alle må ha høstet av Det hellige år. Det må bli stående for oss som noe mer en et vakkert minne. Pilegrimsferden til Roma må være langt mer enn en alminnelig reiserindring. Det var Den hellige fars mening at menneskene skulle bli seg sitt dype fellesskap i Gud bevisst og føre verden tilbake til Gud, fornye den i Kristus. De store, nådefulle opplevelser som har grepet så mange pilegrimer til sjelens dyp, er som såkorn som ble lagt i sjelen. De må nå spire, blomstre og bære frukt og bli impulsen til en kristen fornyelse av verden.

Alle år av vårt liv må være «hellige år».

Alle årene av vårt liv må være hellige år. Tiden er en underbar gave fra Gud, og på terskelen fra det gamle året inn i det nye, vil vi sende en inderlig takk til Faderen i himmelen. Han har ført oss gjennom dette nådefulle året, mens så mange som fulle av livsmot og livsglede har gått inn i det, er blitt kalt inn i evigheten. Årene kommer fra Gud og de må føre til Gud. Ja, Gud gir oss dem for at de skal føre oss til ham eller rettere sagt for at vi skal bruke dem på vår pilegrimsferd mot vårt evige mål, Gud.

I vår sjel ligger en umettelig hunger etter dyp uforgjengelig lykke. Vi er på pilegrimsferd med lykken som mål. Men kan vi da virkelig bli lykkelig? Er vi ikke overlatt til livets og skjebnens luner? A nei. Lykken er ikke noen tilfeldighet. Den er knyttet til helt faste forutsetninger og betingelser som vi må og som vi kan oppfylle på vår ferd gjennom livet. Det er Gud selv som i sin faderlige godhet og omsorg har satt disse betingelser. Mennesket er skapt av Gud: det er skapt til å bli lykkelig. Men vi kan bare bli lykkelig i samme grad som vi gjør livets ferd med Gud, det vil si lever for Gud og etter hans planer. Lykken svinner fra verden i samme

grad som menneskene river seg løs fra Gud og forstyrrer de planer eller den ordening han har skapt.

Vi oppnår den fullkomne lykke når vi erkjenner den oppgave Gud har git oss og oppfyller denne oppgave helhjertet og i fullt beredskap slik som hver tid av vår ferd krever det. For *tidens røst er Guds røst. Tidens krav er Guds krav. Tidens oppgaver er Guds oppgaver.* Vi må bare ikke tro at vi er gode pilegrimer og har gjort vår plikt eller fylt de krav Gud stiller til oss, når vi trofast ber våre daglige bønner og går til messen om søndagen. Vår religion, det vil si Gud, krever også at vi etter evne, hver på sin post, går inn for å bygge opp av tidens ruiner en verden som er menneskeverdig, som er Gud verdig.

Tidens hovedkrav: å orientere menneskene mot Gud.

Det største og fundamentale krav i vår tid — det som også var meningen med Det hellige år — er nettopp det å orientere menneskene mot Gud, så deres liv i sannhet blir en pilegrimsferd mot Gud. Alle er fullt klar over at vår verden bare står noen få skritt fra avgrunnens rand. Men dessverre er det svært få som ser eller vil se den egentlige grunn til denne katastrofale utvikling. Statsmenn og politikere arbeider på spreng for å finne en avspenning i den kritiske internasjonale situasjon. Og det er deres plikt å gjøre det. Men en ting er sikkert: det kreves noe annet og det kreves noe mer enn opprustning og politisk klokskap for å finne en løsning og redde de demokratiske og tradisjonelle verdier som vår moderne kultur og vårt kristne samfunn bygger på. Det kreves *åndelige våpen, en åndelig opprustning, en kristen innstilling.* Og det er nettopp det som statsmenn og politikere ikke synes å bry seg om, ikke en gang synes å ville tenke på. I alt deres strev, så prisverdig det enn kan være, synes de ikke å ta hensyn til den kristne og moralske side av problemene. De tar ikke Gud og hans lov som norm for sitt strev.

Da i sin tid noen modige medlemmer foreslo å åpne møtene i De forente nasjoner og i Sikkerhetsrådet med bønn og påkallelse av Gud, ble dette forslag ikke godtatt av hensyn til de stater som har kampen mot Gud og religionen på sitt program. «Privat kan enhver gå å be.» Ja vel. Men å gjøre det offisielt, nei. Det må tas større hensyn til Stalin enn til Gud! Og da tror vi enda at politikere og statsmenn som offisielt ignorerer Gud kan føre oss ut av krisen — eller vi undres over at verden ikke får fred! Å nei. Da tror jeg langt mer på de enfoldige og fromme kristne som trofast gjør sin daglige plikt og folder sine hender i bønn til Gud og har «kjærlige hender» overfor sine medmennesker! —

Bolignøden.

Et annet eksempel. Bolignøden er himmelropende nesten over hele verden, også her i vårt land. Det er ofte blitt pekt på at det er en ulykke som rammer hele folket, at folkets helse blir undergravet og tusener blir til vrak. Og det er selvfølgelig at det må pekes på det. Men verst er den *moralske* side av saken, for bolignøden rammer først og fremst fa-

milielivet, det kristne ekteskap som blir gjort umulig. Og det har igjen til følge skilsmisse, fosterdrap, barnebegrensning, utukt og alskens synder som tærer på folkets marg. *Vi kan ikke fri oss for den mistanke at de ansvarlige myndigheter tar svært lite hensyn til denne moralske siden, men ser altfor forretningsmessig, for ikke å si politisk på saken i stedet for å sette alle krefter inn for at bolignøden blir avhjulpet på en mer effektiv måte.* Den er i sannhet familiens nød, de unge menneskers nød, og årsak til utallige synder mot Gud og samfunnet. Derfor må alle krefter bli satt inn 1) for å hjelpe de unge mennesker så de kan stifte familie og 2) å skaffe familiene familieverdige kår, så barna blir tatt imot som en gave fra Gud og som samfunnets håp. *Det er i lengden den beste forretning og den eneste forsvarlige politikk.*

Det kunne nevnes mange flere eksempler som viser hvorledes Gud blir satt i skyggen og hans røst overdøvet av alle slags forstyrrelsessendere. Mennesket blir sett på enten som mål i seg selv eller som redskap i Statens hånd, men ikke som pilegrim mot den fullkomne lykke hos Gud. Derfor kan vi heller ikke undres over at lykken svinner fra menneskheten og at folkene og nasjonene må leve i stadig frykt for katastrofer som avvikelsen fra Guds planer nødvendigvis må føre med seg.

Som en familie på pilegrimsferd.

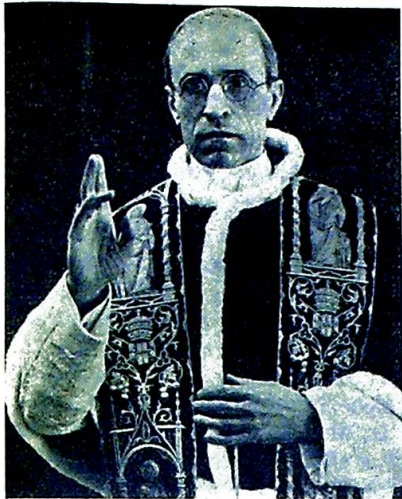
Det er tidens store krav — et krav som vi har rett til å stille — at statsmenn og politikere søker å rette på de sosiale misforhold *etter kristen målestokk* og at de i *Kristi lys* rydder bort alle årsaker til misnøye og til hat menneskene og nasjonene imellom, og skaper et solid fundament for fred og gjensidig forståelse.

Det er tidens krav til oss alle at vi blir oss mer og mer bevisst at vi her på jorden er pilegrimer og gjester og at vi i fellesskap må gjøre den store livsreise mot det samme mål med Kristus og Kirken som reiseledere. Vil vi ha en god ferd gjennom det nye året og finne lykken, da må vi nøye følge de instruksjer «reiselederne» gir oss og gjøre reisen i broderlig solidaritet med alle deltagere, det vil si med alle våre medmennesker.

Da gjør vi vår plikt til å oppfylle tidens krav: å fornye verden i Kristus og bygge opp en verden der alle føler seg som Guds barn, som en eneste familie på pilegrimsferd mot det evige mål. Da er det godt håp om at de skranker som skiller menneskene, blir revet ned og at det blir i sannhet et *hellig år*, et godt år. Det ønsker jeg dere alle!

ST. OLAV

ønsker alle sine lesere, medarbeidere og annonsører et godt og rikt arbeidsår i fredens tjeneste!

Pave Pius XII's radiobudskap til verden et eneste rop om fred.

Lille-julaftens formiddag ga Den hellige far Pave Pius XII sitt årlige julebudskap til verden. Det var naturligvis preget av avslutningen på Det hellige år, men munnet ut i en glødende appell for verdensfreden.

Paven talte i 35 minutter, hvoretter budskapet ble gjentatt over Vatikanets kringkaster på 23 språk. Hele utsendingen varte inn til de første timer julaften. Budskapet er så viktig at vi bringer det i sin helhet fordelt på dette og neste nummer. Det har følgende ordlyd:

I. Det hellige år en stor suksess.

Ærverdige brødre og elskede sønner! Et år er allerede gått siden siste julaften, siden hin minneverdige dag da Vi mens hele den katolske verden befant seg i største forventning, kunngjorde og åpnet det store jubileum som i Kirkens liv bragte resultater og lærdommer som har overtruffet selv de største forventninger. Som et ekko fra i går synes Vi ennå å høre de hammerslag som åpnet Den Hellige Dør som var blitt det religiøse mål for alle folk. Vi synes ennå å høre den jubel de troende mottok dette budskap med. Fra disse hellige kilder fløy så Herrens engel til verdens fire hjørner for likesom å forene alle på vei hjem og føre dem til de troendes felles hjem: pilegrimene som tørstet etter å tvette seg rene i Kirkens frelsebringende vann og som lengselsfullt higet etter å iverksette den store hjemkomst og å vinne den store tilgivelse. Den samme engel synes i dag å si som erkeengelen Raphael til Tobias i lengst henfarne dager: «Pris Herren på jorden og takk Gud! Se, jeg vender tilbake til Ham som sendte meg. Skriv ned alt det som har skjedd!»

Alt tar en gang slutt, selv loven for vårt liv og de dyrebareste og helligste ting og de store og mest opphøyede begivenheter. Dette ord vil også komme til å stå på Den Hellige Dør... I morgen når Vi forsegler Den Hellige Dør, vil en takkens lovsang stige opp fra Våre hjerter og leber, og stemmene fra hele den katolske verden vil forenes i den. Når Vi for siste gang står på den terskel som så mange pilegrimer har gått over for å søke renselse og tilgivelse, da vil Vi i et samlet utsyn for Vårt indre blikk se undrene til dette i sannhet uforliknelige år:

De store liturgiske høytideligheters glansfulle prakt; det usynlige men desto skjønnere lys fra alle de sjeler som hadde søkt fornyelse og helliggjørelse i angerfull bot og i hengiven kjærlighet på altrenes trinn. I Vårt sinn vil Vi igjen oppleve kanoniseringene og salig-erklæringene, levende bekræftelser på hva den menneskelige natur ved hjelp av Guds nåde er i stand til å nå og hvor rik Kirken til alle tider er på evnen til å gjøre godt. Ennå en gang vil Vi høre pilegrimenes brusende jubelrop, andektige bønner og inspirerende sang under Peterskirkens mektige hvelv. Denne kirke som ble for liten til å kunne ta imot pilegrimenes voksende skarer og som derfor

videt seg ut og favnet dem med sine kolonnaders mektige armer. I ånden kommer Vi til igjen å oppleve Påskefesten og Kristilegemesfesten, den kveld da Maria Goretti ble kanonisert og den morgen, så merkelig opplyst av en hemmelighetsfull glans, da dogmet om Marias opptagelse i himmelen ble proklamert. Og ennå en gang vil Vi komme til å se de store bøt- og bønneprosesjonene på det kristne Roms gater til ære for Den korsfestede og Hans hellige mor. I hele sin rike fylde kommer minnene av de mange kongresser som beskjeftiget seg med kristen vitenskap og apostolatets mange problemer til å trenge seg på Oss; likeså ekkoet av Våre ord som av kringkastingen ble brakt ut over verden og som Vi ved siden av de forskjellige aktstykker og da særlig ensyklikaen «Humani generis» og Vår formaning til prestskapet ventet vil bære rike frukter.

En sterk lengsel vil fylle Oss ved minnet om alle dere, ærverdige brødre biskoper som i voksende tall kom til Oss og så lærvillig lyttet til Våre ord. Aldri vil Vi kunne glemme uttrykkene i deres ansikter, når dere meddelte Oss deres bekymringer og lønnlige håp; heller ikke vil Vi kunne glemme hvor grepet Vi ble hver gang Vi møttes med legionene av troende. Ingen bekymringer og ingen tretthet formådde noen sinne å hindre Oss i å lytte til hva dere hadde på hjertet eller til å utsette Vårt møte med dere. Å la dere komme til Oss, å vente på dere og tilkalle dere var mer en hjertesak for Oss enn en plikt som følge av Vårt hyrdeembete... Nasjon etter nasjon, bispedømme etter bispedømme, sogn etter sogn, gruppe etter gruppe vil Vi minnes... Hvor gjerne hadde Vi vel ikke trykket dere alle til Vårt hjerte og latt dere alle fått føle hvordan vi møter kjærlighet med kjærlighet, fylt deres sinn med tillit og håp, særlig de sykes og fattiges som på bestemte dager utgjorde det vakreste smykke i Peterskirken.

II. Oppdagelsen av apostlen Peters grav.

Da således bekjennelsesalteret i Peterskirken under Det Hellige År var vitne til og det sentrale punkt for de mektige manifestasjoner av enheten i troen og kjærligheten hos katolikken i hele verden, har herligheten ved dette sted også i annen betydning funnet sin fullending. Utgravningene under

nettopp dette alter iallfall i den utstrekning de har dreiet seg om apostelens grav og den vitenskapelige vurdering av dem ble avsluttet i Det Hellige År. I nær fremtid vil et tekst- og billedverk gjøre forskningsresultatene kjent for offentligheten. Resultatet er av den største betydning. *Det vesentlige spørsmål er følgende: Har man virkelig funnet apostelen Peters grav? På dette spørsmål svarer arbeids- og forskningsresultatene et utvetydig ja. Apostelfyrstens grav er funnet igjen.*

Et annet spørsmål som er unøderordnet det første vedrører apostelens relikvier. Ble slike funnet? Ved siden av graven har man funnet rester av et menneskelig skjelett uten at det med sikkerhet kan sies at de utgjør apostelens jordiske rester. Men dette er uten betydning for gravens historiske virkelighet. Peterskirkenes veldige kuppel hvelver seg nøyaktig over graven til den første biskop i Rom, til den første pave, over en grav som er meget beskjeden i sitt anlegg, men som århundrers vyrdnad har reist kristenhetens største hellighet over.

III. De kristnes oppgave i øieblikket.

Være en åndelig lavine i verden.

Men de millioner menesker som har strømmet til sentret for den katolske kristenhet fra alle himmelstrøk for å ta del i Det hellige års begivenheter og for å vinne jubileumsavlaten, for å søke fornyelse i et lutringens og renselsens bad og for med glede å kunne øse ny nåde av Frelserens brønn, vil de slå seg til ro med — som privilegerte blant 400 millioner som ikke kan glede seg over en slik begunstigelse — å fortelle om alt det skjønne og vakre de har opplevd og hvile ut i disse minner? Nei — de må i enda høyere grad lå seg gjennomtrengte av den *ansvarsfulle sendelse* som hviler på dem, ved ord og eksempel blant de troende i hjemlandet gjøre seg til sendebud for den ånd som deres hjerter er fylt av.

Som et tre i hagen til husfaren har Det hellige år foldet seg ut. Og når ved avslutningen av året treet har avblomstret og bladene dekker marken, er det bare for at fruktene skal vokse og modnes. Ja, de må vokse og modnes; for verden hungrer og tørster etter det. Tidens nød og de daglige bekymringer krever og forbruker kreftene til så mange hjerter at de ikke lenger finner tid, ro og lyst til å tilstå sin egen sjelefrelse det minstemål som hører til hvert kristent menneskes vesentlige plikter.

Selv der hvor verdens- og ordensprestene i flittig arbeide sammen med ivrige legfolk får det religiøse liv til å blomstre, er likevel tallet på de religiøst underernærte, på sovende og vaklende kristne til de grader stort at Kirkens moderlige omsorg ikke kan lukke øynene for denne tilstand. *A rive disse Kirkens barn ut av denne makelige men farlige passivitet er en plikt som nå hviler tungt på det katolske apostolat.* Enhver oppmerksom iakttager som forstår å se og vurdere de rådende forhold i deres konkrete virkelighet, blir uunngåelig slått av de store hindringer Kirkens apostolat er stillet overfor.

Som strømmen av glødende lava velter nedover vulkanens sider meter for meter, presser tiden åndens forødende tanker seg inn på oss og brer seg på alle livets områder og i alle lag av samfunnet. Forløpet, rytmen og virkningene skifter fra land til

land, men begynner gjerne med å underkjenne Kirkens sosiale innflytelse for så å gå over til en systematisk mistillit som under visse styreformers antar karakteren av åpen fiendtlighet og forfølgelse.

Overvinne hindringene som skiller folkene fra Gud.

Vi har full tillit til at Våre kjære sønner og døtre har overblikk og mot til å ta på seg de plikter som en slik situasjon legger på dem. Uten bitterhet men også uten svakhet skal de legge seg etter i handling å spre fordømmene og betenkelighetene hos de mange som er ført vill, og som ennå er mottagelig for fordomsfri og saklig argumentasjon. De skal åpne disses sinn for at det ikke hersker den minste uoverensstemmelse mellom troskap til Kirken og hengiven innsats for folkets og statens interesser og velferd, mellom disse to pliktområder som en sann kristen alltid må holde klart opp for seg, og som kan forenes i fullkommen harmoni.

Med hensikt forbigår Vi ved dette høve i taushet de meningsforskjelligheter som for kort tid siden kom til uttrykk mellom katolikker og medlemmer av andre religiøse samfunn og som helt meningsløst i noen utstrekning også er trukket inn i den politiske diskusjon. Vi håper at det i alle ikke-katolske kretser må finnes menn og kvinner med en god vilje som setter seg ut over disse like pinlige som smertelige stridigheter, og som på grunn av de farer som i dag truer hele den kristne tros hellige arv nærer andre tanker i sine hjerter enn uenighetens og tvedraktens.

Skulle noen føle seg fristet til å lukke øynene for denne nødvendige plikt, bør han så vidt mulig betrakte det som går for seg hos noen av de folk som er lukket inne bak jernteppet og nærmere tenke over i hvilken stilling de er brakt med hensyn til sitt religiøse og åndelige liv. Han vil da få se millioner av våre brødre og søstre i troskap knyttet til Kristus og Den hellige stol. Han vil selv få se hvilke heltemodige handlinger for å forsvare og bevare troen er risset inn i Kirkens annaler. Og han vil få se — dette uttaler Vi — disse folk berøvet sine borgerlige rettigheter, den personlige frihet og sikkerhet — avskåret fra hver eneste levende og pålitelige forbindelse med kristenhetens sentrum og dette til og med i deres samvittighets personligste anliggender, mens de trykkes av angst for å være prisgitt sin skjebne og helt overlatt til seg selv.

Under Michelangelos kuppel hvor stemmene til pilgrimene fra alle frie land lød på så mange forskjellige språk som uttrykk for den samme tro, var en plass tom. Hvor smertelig føltes vel ikke denne tomhet av den felles Overhyrde og av alle som var forenet i den samme tro og kjærlighet! Men alle de fraværende var i desto høyere grad til stede hos alle de utallige troende hvor bare et hjerte syntes å slå og bare en sjel å leve i en hemmelighetsfull men virksom enhet!

Alle Kristi bekjennere som synlig eller usynlig er lagt i lenker, som lider vanære og skjensel for Kristi navns skyld sender Vi ved avslutningen av Det hellige år dypt beveget og takknemlig Vår faderlige hilsen.

Måtte denne hilsen nå fram til dere, trenge igjenom fengslenes mur og konsentrasjons- og slave-

Utgravningene under Peterskirken

Av pastor Ray Gribbin.

Patriarken av Antiokia og Syria, Hans Eminense kardinal Ignazio Tappouni, besøkte utgravningene under Peterskirken den 6. desember i fjor under ledelse av mgr. Alberto Serafini. I kardinalens følge så en biskop Hindo av Bagdad, den kjente kirkerettslærde dr. Acacius Coussa og to prester fra Baltimore. Den ene av disse prester har sendt «St. Olav» følgende beretning om dette besøk.

Ved 11-tiden nådde vi Peterskirken, hvor vi møtte mgr. Serafini. Han hadde ventet på oss og meddelte oss at omvisningen ville ta til med en gang kardinalen kom. Med denne beskjed forlot vi mgr. Serafinis kontor under Peterskirkens sakristi og bega oss til inngangen til Vatikanets grotter som befinner seg i jevn høyde med jorden på utsiden av Peterskirkens venstre murvegg. Den tid vi hadde til disposisjon før kardinalen ankom benyttet vi til å betrakte de statuer av sten i halv legemsstørrelse som er satt inn i muren på begge sider av inngangsdøren. Disse statuer skriver seg fra det 4. århundre og var en gang satt opp i søylegangen til Konstantins basilika. Kardinalen lot imidlertid ikke vente lenge på seg. Sammen med ham ble vi ført inn i grottene.

Interiøret overrasket oss. Vi hadde ventet å komme inn i mørke, muligens fuktige men helt sikkert ujevne ganger. I stedet fant vi rommene klart opplyst og alt ordnet som i et museum. De hadde form som lengere korridorer; veggene var holdt i kremgul farge; over de fliselagte gulv velvet de lave tak seg, båret oppe av brede, lave buer. Stykker av billedhuggerarbeider, mosaikkarbeider og de ting som var utstilt, var satt inn i murveggene eller stilt opp langs dem. I det første rommet finnes store stenheller fra graver med dødens skikkelse inngravert, festet til veggene med bolter; på begge sider av midtgangen ser en sarkofager og i fondveggen en del av den gamle basilikas ytre murvegg. Den er tre fot høy, men atskillig tykkere.

I det følgende rom ser en flere stenheller, flere sarkofager og muren til den gamle basilikas venstre søylegang. Ytterligere finnes der gitterverk, granitt-stykker og lesepulter av den type som ble brukt i de første kristne kirker; selv om disse ting ikke betyr noe for oss i dag, er graveringene av overordentlig stor interesse. De skriver seg fra det 4. til det 9. århundre.

Det var vanskelig for oss å tro at alle disse ting var uoppgadet for ikke lenge siden. For mindre enn et år

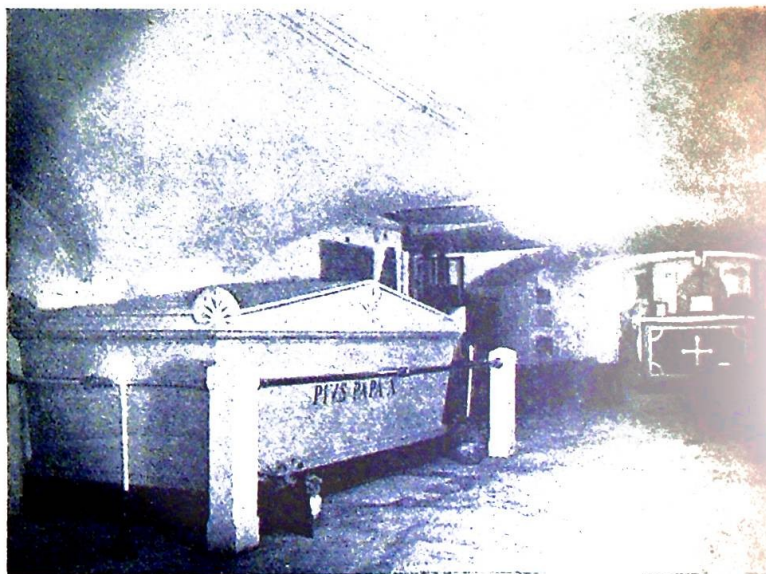
siden måtte den besøkende ta seg fram gjennom trange tunneller og over utlagte planker. De mosaikkfragmenter som vi så lyse mot oss like friske i fargen som da de ble gjort — i tiden fra det 4.—6. århundre — var ikke ordnet slik de er det nå. Men naturligvis var inntrykket av henfarne tider sterkere for et år siden, selv om det også virker sterkt slik som alt er lagt til rette nå. En av mosaikkene er et originalarbeid av Giotto.

Lengere fram finner en bystene av Bonifacius VIII og Benedict XII og ufullendte gravmonumenter fra det 15. århundre; videre billede i sten av apostlene Peter og Paul av Giovanni Dalmata. De utmerket seg ved kraft og uttrykksfullhet.

Et stykke lengere fram, i et rom som var konstruert i den åpenbare hensikt å få fram glansen og prakten, fant vi sarkofagen til pave Sixtus IV. Av alle monumentene i grottene er dette det største og kunstnerisk sett det fineste. Det har i den siste tid vært gjenstand for megen unøyaktig reportasje. Det er beskrevet som en «veldig marmorsarkofag som ble overflyttet til en fuktig kjeller i Vatikanets grotter etter at man i flere år hadde diskutert dets kunstneriske verdi». Faktum er at sarkofagen er av bronse og at den ikke kunne ha vært plasert på et mer passende sted. Det er visselig sant at den en gang sto i det kapell i Peterskirken vi i dag kjenner som St. Petronillas kapell og at den senere ble flyttet til Sakramentskapellet. Men på grunn av dens størrelse ble den av pave Benedictus XV overført til Peters-museet. Vatikanets autoriteter har likevel alltid ment at dens egentlige plass er i Peterskirken. Den er nå brakt dit og plasert slik at alle som har interesse av å studere den, kan gjøre det uten vanskelighet.

Fordi deres sarkofager er mindre, finnes det også flere andre paver i grottene: Pius III, Adrian IV, Gregor V, Nicholas III, Bonifacius VIII, Nicholas V, Innocentius VII, Julius III, Marcellus II, Innocent IX, Benedict XV, Pius VI, Pius XI, Innocent XIII og Urban VI. Ofte finner en disse sarkofager plasert i vakre, små kapell med

Her begynte det arbeide som førte nærmere og nærmere mot det arkeologiske bevis for at Petri grav var å finne mellom Peterskirkens fundamenter. Da Pius XI døde i 1939 ønsket han å bli gravlagt her ved siden av Pius X.s sarkofag. Den nåværende Pave ga da ordre om å senke gulvet, og dermed var den dramatiske arkeologiske oppdagelsesferd innledet.

leirenes piggrådstengsler, helt fram til de fjerne områder som ikke kan fanges inn av blikket til den frie menneskehet. Et taushetens slør er trukket hen over dem; det vil likevel ikke formå å hindre Guds endelige dom og historiens upartiske kjennelse.

I Kristi dyrebare navn ber Vi dere høyhjertet å holde ut i deres lidelser og krenkelser. Dermed yter dere et bidrag av uvurderlig verdi i det store bønnens og botens korstog som ved utgangen av Det hellige år tar sin begynnelse i hele den katolske verden. Må deres og Våre bønner etter Kristi og apostlenes eksempel i overstrømmende kjærlighet også omfatte dem som ennå befinner seg i forfølgernes rekker.

(Forts.)

altrene gjort av rester fra Konstantins basilika og med gamle fresker eller mosaikk-bilder som utsmykning. Det finnes naturligvis også andre kapeller uten pavelige sarkofager. Flere av disse ble bygd meget enkle for å gi plass for arbeidene til eldre eller særdeles talentfulle kunstnere. «Kristus som Majestet» av Giovanni Dalmata som levde i det 15. århundre, et praktstykke i relieff, var nettopp et slikt kunstverk som fortjente en slik påskjønnelse. Det samme kan sies om Lippo Memmi's «Hellege Jomfru» og «Madonna» av en kunstner av Donatello's skole. Også et annet kapell som er bygd på irsk initiativ, framviser vakre mosaikk-arbeider, og framstiller St. Columban og St. Patrick og en marmorstatue «Madonna med barnet».

I et annet rom som man kom til fra en sirkelrund korridor, finnes restene av Pave Paul II's massive sarkofag. Delene er stilt opp langs tre av veggene i rommet, og den besøkende kan om han i fantasien stabler dem på hverandre, få en ganske god forestilling om hvordan det opprinnelige monument har sett ut. Dalmata, Mino og andre samarbeidet for å frambringe dette arbeid.

Så overraskende som de øvre grottene er, svarer opplevelsen likevel ikke til det inntrykk de har fremkalt hos verden i de siste måneder. De utgravninger som er av størst interesse, er fremdeles de som er i «etasjen» under, ikke minst fordi en der har funnet apostelen Peters gravsted. I virkeligheten heter det i den offisielle rapport at det med sikkerhet kan sies at Peters grav befinner seg nøyaktig der hvor tradisjonen alltid har hevdet at den er, nemlig like under bekvinnelsesalteret i Peterskirken. Det nye er de bevis som bekrefter denne tradisjon.

Men for ikke å foregripe noe, må jeg fortelle hele vår opplevelse. Den begynner med vår vandring ned en smal trapp fra grottene til «etasjen» under, hvor utgravningene fremdeles pågår. Ved foten av trappen gikk vi inn gjennom en smal døråpning som oventil sluttet i et triangel; vi hadde gått «gjennom» veggen til den gamle basilika og befant oss i en labyrint av passasjer og ganger med katakombenes skitne gulv og fuktige atmosfære. Monsignor Serafini forklarte at vi befant oss på gaten som gikk langs fasadene til mange gamle romerske familiegravsteder. De ujevne, mørkerøde og fuktige veggene virket massivt trykkende og syntes stadig å skulle sperre veien for oss. Faktisk var det mausoléene som rammet inn gatelegemet. De som ikke var utgravet, lignet solide vegger; de andre sto der i sin opprinnelige skikkelse.

Vi gikk inn i flere mausoléer og fant at de lignet meget på rommene i katakombene med lave takhvelvinger, ofte dekorert med freskomalerier og murer med nisjer for legemer og urner. I et mausoleum hvor bare jorden var fjernet, fikk vi se to gamle alabaster-vaser helt uskadd, helt feilfrie i utførelsen, helt makeløse i årenes farge-rikdom. På en annen vase fant vi inngravert hodet til en ung pike, et mesterstykke av håndverksarbeid. Der fantes også rester av skjeletter, men ikke mange.

Dekorasjonene i mausoléene var som mange av fragmentene i grottene over oss av og til subtilt kristne. En dør som åpnet seg innover betegnet etter alt å dømme portene til himmelen for de romerske kristne, men betydde intet for hedningene som forsøkte å gjøre både livet og døden vanskelig for dem. Et bilde av en mann, talende til en tjener som holder en papirrulle, mentes å gjengi lignelsen om den rike mann som krevde regnskap av sin tjener. Den slags bedrag var nødvendig fordi gravplassen opprinnelig i sin helhet var hedensk, og bare

I. Vår hellige far, pave Pius XII, har fastsatt at den store jubileumsavlat for *Det hellige år* kan vinnes over hele verden fra 1. januar til 31. desember 1951 av alle (også av dem som alt har vunnet den i 1950), hver gang en oppfyller følgende betingelser: 1) Angerfullt skriftemål, 2) Verdig kommunion — utenom påskeskriftemålet og påskeskommunionen. 3) Besøk av fire forskjellige kirker — utenom den pliktmessige messe på søn- og festdager. 4) Be følgende bønner ved hvert besøk: a) seks ganger *Fader vår*, *Hill deg, Maria, Ære være Faderen*, (1 gang etter Pavens mening), b) trosbekjennelsen *Credo*, c) tre *Hill deg, Maria*, med påkallelsen: «Fredens dronning, be for oss,» d) *Hill deg, dronning* til slutt. Da det hos oss blir vanskelig å oppfylle betingelsene m.h.t. de fire kirker, fastsettes følgende: For *Oslos* vedkommende: To besøk i St. Olavs kirke, ett i St. Hallvards kirke, ett i St. Dominikus kirke. For *Bergens* vedkommende: To besøk i St. Pauls kirke og to i St. Sunniva kapell. På de øvrige steder: Fire besøk i soknekirken.

Ordenssøstrene kan gjøre disse besøk i sitt kapell eller også i kirkene som nevnt ovenfor.

For sykes og eldres vedkommende som ikke kan eller svært vanskelig kan gjøre de foreskrevne besøk, kan skriftefare for hvert tilfelle dispensere for *besøkene*, men ikke for de tilknyttede bønner, som andektig må bli bedt.

II. Avlaten kan av alle som etter å ha oppfylt den

ble brukt av de kristne etter at medlemmer av rike romerske familier var gått over til kristendommen. Selv da hendte det at en familie tallet både kristne og hedenske medlemmer, og om de kristne hadde vært tvunget til å holde sin tro skjult, var det mulig å dekorere deres kister på kristen vis bare ved å bruke tilsynelatende naive motiver.

Disse funn oppmuntret arkeologene slik at de tok til med å grave seg gjennom solide murvegger og fyll til de oppdaget et annet lite mausoleum hvor en fant apostelen Peter framstilt som en fisker. Betydningen av dette funn kan ikke offentliggjøres før utgravningene er avsluttet, noe en håper vil kunne skje etter *Det hellige år*. En får si «håpe», da de økonomiske ressurser for dette arbeid er så knappe at det muligens må innstilles.

Det ville virkelig være et stort tap om utgravningene må innstilles av denne grunn. Da Konstantin bygde den første basilikaen, lot han Peters kiste kle med marmorplater. Og foran den reiste han et lite alter. Utgraverne har nå avdekket dette alter og har trengt fram om lag en meter bak det og blottlagt en av veggene til Konstantins minnesmerke. De kan foreløpig ikke komme videre på grunn av den enorme tyngde som gravmerket selv bidrar til å holde oppe. Men det haster heller ikke. Mgr. Serafini har forvandlet den mørke, utgravede hule til et kapell av uovertruffen skjønnhet; alt som er gammelt, er bevart. Han har gitt oss og framtiden det nye privilegium å kunne knele ned på fast grunn bare noen få fot fra den mann som var den første Kristus sa Han ville bygge sin Kirke på.

Ray Gribbin

siste av betingelsene, er i nådens stand, vinnes enten for seg selv eller for sjelene i skjærsilden. All annen avlat som i året 1950 var opphevet, kan igjen vinnes av alle.

- III. Alle — også ordenssøstrene — kan fritt velge sin skriftefar til dette jubileumsskriftemål, og de må uttrykkelig si fra at det er skriftemål for å vinne jubileumsavlaten. Denne skriftefar får da — bare i det tilfelle — særlige fullmakter til å absolvere fra de såkalte reserverte synder og til å dispensere fra private løfter og kirkelige straffer, forutsatt at skriftebarnet har den faste vilje til å oppfylle de kirkelige forskrifter.
- IV. Paven oppfordrer alle til i dette år å forene seg i bønn for verdens fred, for dem som blir forfulgt for sin tros skyld lik martyrene i svunne tider, for familienes åndelige og moralske velferd og for Kirkens seier i verden.
- V. Sokneprestene anmodes om — så vidt det lar seg gjøre — i det minste én gang i dette år og på den tid de synes passer best, å samle menigheten for i fellesskap å besøke kirkene og i fellesskap å be de foreskrevne bønnen. De skal i god tid kunngjøre denne fellesandakt og forberede menigheten på den.

Gitt i Oslo 1. januar 1951.

Jac Mangers,
Apostolisk Vikar, biskop av Selja

Dominikanerpater A. J. Lutz's nye bok

A. J. Lutz: «Mennesket og mysteriet». Tanum.

Neppe på noe område finnes det så mange meninger som på religionens. En rolig iakttagelse oppdager dessuten snart at de mange meningene skader religionen ikke så lite, for de gir den nøytrale eller likegyldige et temmelig sterkt argument til å holde seg borte fra alt som heter religion. Pater Lutz prøver å bane vei ut av uføret.

Kristendommen har nå i 1900 år gjennomsyret det vi kaller den européiske verden som for øvrig langt fra innskrenker seg til bare Europa. Vil man derfor ta religionsproblemer opp i det hele tatt, ligger det nær å begynne med den religion som har Jesus Kristus til opphavsmann. Men spørsmålene som melder seg, er ikke få. Hva vet vi om Gud? Forfatteren viser at om enn menneskelig fornuft har sine grenser, så fører den likevel opp til «den som er». Utover det er det som en ny verden som åpner seg når det i Kristi person det guddommelige sannhetsvitne trer fram for menneskeheten. Er hans vitnesbyrd tilforlatelig? Jesus og hans verk, står de seg for vantroens domstol?

På få sider og hver gang i få, men klare setninger, fører forfatteren de forskjellige tolkninger fram som de siste 150 år har vært fremsatt i vitenskapens navn. Hver ny gjorde det av med de forrige, bare dette kunne være betegnende for de enkelte tolkningers verdi. — Hvordan møter tro og fornuft hverandre? Hvilken plass har viljen der, og sist men ikke minst Guds nåde? — Men den kristne religion, som hver religion, er ikke bare tro, den er like meget moral. Den moralske naturlov, den kristne morallov, menneskets frie vilje og igjen Guds nåde; det

er like så mange problemer som ord, og forfatteren vet at de ikke løses i en håndvending. Det er generasjoners problemer. Vil man nå fram til et virkelig svar, må det tenkes og veies, det gjelder både forfatteren og leseren. Den lille boken er derfor ikke nettopp lettlest, men for den som virkelig vil gi seg i kast med problemene, er den en verdifull veiledning.

Johs. J. Duin.

Du grønne glitrende tre — farvel . . .!

Vi har mottatt en rekke i og for seg utmerkete referater fra juletefester i de forskjellige menigheter og katolske foreninger, og vi har et gledelig inntrykk av at ekte katolsk julestemning har beriket sjel og sinn hos alle. Særlig festet vi oss ved referatet fra menighetsfesten i Kristiansand.

Stort sett er imidlertid programmene ved juletefestene de samme, og vi mener det ikke tjener noen hensikt å offentliggjorde hvert enkelt av dem. Men vi takker for den gode mening: å ville gjøre andre delaktig i sin juleglede!

I Oslo ble julefestlighetene også i år innledet ved de tradisjonelle julespill av barna ved St. Josephs Institutt. De yndige tablåer, sangen, deklamasjonene og julestykket er siden blitt gjentatt for fullt hus hver gang. På Helligtrekonger-søndag gikk den siste katolske juletefest av stabelen i hovedstaden da polske katolikker var samlet i Foreningslokalet i bispegården under ledelse av deres landsmann, pastor Alphons Wysiecki, Fredrikstad. Nyttårsdag hadde de sin fest i Moss og en festlighet forestår for dem i Drammensdistriktet.

Midnattsmessen var som vanlig julens store høytidsstund i alle våre kirker. I St. Olavs-kirken i Oslo var der pontifikalmesse med preken av Hs. Høyververdighet biskopen. Samtidig var den italienske koloni i Oslo samlet til midnattsgudstjeneste i St. Josephs kapell, der pastor Silvio Porisiensi forrettet og prekte på italiensk.

På hospitalene rundt om i Vikariatet har julen som ellers vært preget av legenes og søstrenes kjærlige omtanke for pasienter og personale. Mangt et dødsfall har brakt dype skår i julegleden, men julens budskap har aldri sviktet de lidende og sørgende.

På gravlundene brant flere lys enn noen sinne ved hvilestedene på selve juleaften. Denne vakre katolske skikk utbrer seg mer og mer rundt om i landet.

Ved hjelp av de midler St. Olav har samlet inn til fordel for flyktningene, kan det meldes at det innkomne beløp ble proporsjonalt delt mellom leirene på Konnerud ved Drammen og Grefsrud ved Tønsberg. Sogneprestene, henholdsvis pastor E. Laudy og pastor O. A. Sund, sørget for arrangementene.

Etterat vårt julenummer gikk i trykken, mottok Hs. Høyververdighet biskopen telegrafisk en pengegave fra Den hellige far til videre fordeling til våre trengende katolikker. Biskopen rakk å fordele gaven før jul, og Den hellige fars generøse omsorg brakte glede i mange hjem og stuer i Vikariatet.

Den hellige dør lukket

Julaften 1949 ble *Det hellige år* høytidelig åpnet ved at Pave Pius XII i spissen for en mindre skare skred gjennom *Den hellige dør*, *Porta Sancta*, i Peterskirken. Julaften 1950 ble den lukket igjen, og ritualet var like enkelt og gripende som ved åpningen.

Når en tenker på alle de storslagne kirkelige feiringer som har funnet sted verden over i *Anno Santo 1950*, høres det kanskje noe eiendommelig ut at de eneste faste seremonier i forbindelse med Jubelåret er knyttet til *åpningen* og *lukningen* av Den hellige dør. De andre store begivenheter som beattifikasjoner og kanonisasjoner har nok hatt sitt å vise i seremoniell utfoldelse. Men de er blitt samlet og innlagt i det veldige *Anno Santo*-program for de store pilegrimsskarers skyld, som fra alle jordens himmelstrøk det året strømmer til kristenhetens hovedstad og venter å få oppleve noe særlig høytidsfullt og storslagent.

I det tradisjonelle ritual knyttet til åpningen og lukningen av Den hellige dør, siktes til en forholdsvis trang liten dør til høyre på fasadene til de fire romerske basilikaer: *San Pietro*, *San Paolo*, *San Giovanni in Laterano* og *Santa Maria Maggiore*. Denne døren, også kalt *Den gyldne dør*, *Porta Aurea*, ble i Peterskirken først åpnet julaften 1499. Men den i Laterankirken er sikkert den eldste. Symbolsk bygger den på profetens ord: «Dette er Herrens port, den rettferdige vandrer gjennom den.» Og på Kristi egne ord: «Jeg er døren. Den som vandrer gjennom meg, skal bli frelst.» Og hos Matteus formaner han: «Gå inn gjennom den trange port, for den port er vid og den vei bred som fører til fortapelse, og det er mange som går gjennom den. Men smal er den port og trang den sti som fører til livet, og det er få som går den.»

Dette blir altså den dag i dag symbolisert ved at hver pilegrim som kommer til Rom, får vandre gjen-

Pave Pius XII legger ned den første stenen i muren til *Porta Sancta* — Jubelåret slutt.

nom alle de fire «hellige dører» i de fire nevnte basilikaene. I Peterskirken er Paven, som Kristi synlige stedfortreder, i den synlige Kirke, både den første som går inn gjennom *Den hellige dør* julaften før Jubelåret, og den siste som ved Jubelårets slutt går ut gjennom den.

Hvordan ser denne *hellige dør* ut da?

Den er av ganske alminnelige murverk og bare prydet med et gyllent kors. Saget ut på forhånd, faller den på ekkoet fra de tre slag Paven rettet mot dem med *gullhammeren*.

Millioner av troende har *Anno Santo 1950* knelt ned på terskelen til denne dør, og ved inngangen følt ærefrykten, og ved utgangen håpet stige fram av den dype og opphøyede symbolikk.

Seremoniellet den annen julaften var ikke mindre inntrykksfull enn på den første. Den hellige far, Paven, kom på sin bærestol gjennom St. Peterskirken hovedportal. Etter å ha knelt i bønn ved sakramentsalteret, intonerte han antifonen «Cum jucundiate... med jublende sinn.» Så gikk han ned gjennom kirkeskipet, og — som den siste av årets pilegrimer — alene gjennom *Porta Sancta*. Han stanset i forhallen til basilikaen. I venstre hånd bar han en brennende kjerte, og han velsignet murstenene og kalken som lå parat for gjenmuringen, mens han sang noen vers fra Salmenes bok. De minnet oss om «den vrakede stenen» som siden ble til «hovedhjørneste- nen» — symbolet på Kristus som selv først ble fornedret og fordømt, men siden ble fundamentet for den åndelige bygning som er kirken. Paven stenket dem med vievann og røkelse, og så rakte Kirkens storpenitentiær — den 76-årige kardinal Nicola Canali — den *gyldne murskje* til Paven. Han tok litt kalk fra en sølvterrinn, strøk den over tre steder på terskelen av *Porta Sancta* og la ned tre murstener i det han sang: «Dette ved troen på og i kraft av Vår Herre Jesus Kristus, Sønn av den levende Gud, som sa til apostelfyrsten: *Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min Kirke.*» Til slutt intonerte Paven hymnen «*Coelestis urbs Jerusalem*» og koret fortsatte sangen. Etter Paven la Storpenitentiæren tre andre ste-

Et gammelt relieff som framstiller scenen da Paven ved tre slag med *Den gyldne hammer* åpner *Den hellige dør*.

ner på, deretter penitentiærene ved basilikaen som igjen, hjulpet av «santi» — de faste arbeidere ved St. Peterskirken — avsluttet murkonstruksjonen. Seremonien sluttet med hymnen «Te Deum», hvorefter Den hellige far meddelte den apostoliske velsignelse.

Mens denne seremoni foregikk i St. Peterskirken, lukket tre andre kardinaler, delegert av Paven, De hellige dører ved de tre øvrige basilikaer etter det samme ritual.

Det hellige år 1950 må bli stående for vårt blikk *under evighetens synsvinkel — sub specie æternitatis*. For oss dødelige er årene som kommer innhyllet i mysteriet. Vi tenker framover på dem som blotte data uten å tillegge det ene mer enn det an-

Inntil nå har Den hellige dør, som er av enkelt murverk med et gyllent kors på, blitt stående uten annen prydd fra det ene jubelår til det annet. Nå, etter det 25. i rekken, har den fått en ytterdør av bronse, som står i stil med hovedportalens berømte bronsedører. Den er utført av den sienesiske kunstner Vico Consorti og er inndelt i 16 vidunderlige bas-relieffer med framstillinger like fra Det gamle testamente til pave Pius XII's åpning av Anno Santo 1950.

dre. De planer vi måtte ha, er ørsmå detaljer som svinner i de store hendinger som vil veksle til tidenes ende. Sløret vil nok bli trukket til side etter hvert — men langsomt bare, dag for dag. De hemmeligheter som skjuler seg for en angstfylt verden, vil åpenbare seg i en rekkefølge vi umulig kan ane. Og når de er der, svinner atter konturene av dem hen i fortidens mørke. Også det blir tettere og tettere inntil det er like dunkelt som selve fremtiden. Lite blir stående fiksert i tidenes løp, — det meste går *under* i historien.

Det hellige år 1950 var — ut fra dette syn — heller ikke *valgt* fordi det representerte et rundt år i kalenderen. Det ble gitt oss fordi det var 1950 år siden Kristus ble født. Det er denne begivenhet vi forsøkte å gripe i vårt minne, som vi forsøkte å rekonstruere i vår fantasi.

I. H. K.

Katolsk pressejubileum i Sverige

Ønsker som melder seg

1. januar kunne Kirkens offisielle organ i Sverige, «*Hemmet och Helgedomen*», feire sitt 25 års jubileum. Bladet kom til å begynne med ut som månedsskrift, men gikk snart over til utsendelse hver 14. dag. Hva det har betydd for de svenske katolikker og Kirkens stilling i Sverige sier seg selv. Fremfor alt har det sett det som sin oppgave å realisere biskop Müllers ønske om at gjennom «*Hemmet och Helgedomen*» «skal vår åndelige mor, Kirkens røst, tale til oss, og et inderligere samband skal med Guds hjelp derved knyttes mellom Herrens Helligdom og våre katolske hjem,» som det heter i biskopens hilsen i det første nummeret. Men også utad har bladet hevdet seg med heder. Det er monsignore David Asserson som har båret hovedbyrden i disse 25 første år, og han sitter også ved jubileet som «*Hemmet och Helgedomen*»s ansvarshavende redaktør.

Det er særlig én sak vi ved denne anledning vil fremheve som noe helt mønstergyldig ved vår svenske kollega: «*Glimtar från grannländerna*». Det er en prestasjon å holde en spalte så trofast og innholdsmessig så god som denne! Det finnes ingen spalte i noen presse i hele Norden som kan vise hen til så meget katolsk nyhetsstoff fra de *nordiske land* som «*Glimtar från grannländerna*». I så måte har de andre nordiske katolske organer sviktet sin svenske kollega, det må vi innrømme.

Vi er ved et spørsmål som naturlig dukker opp: Det er i år 15 år siden *Nordisk Katolsk Presseforbund* ble stiftet på *Nordisk katolsk pressemøte* i Oslo 1936 med monsignore H. J. Irgens som formann. Programpost nr. 1 var nettopp «å oppnå intimere samarbeid mellom de katolske pressefolk i Norden.» Dette tilsiktede «intimere samarbeid» ville bl. a. utvilsomt ha kunnet lette den internordiske katolske nyhetstjeneste betraktelig. Ville det ikke være et beleilig tidspunkt *nå* å gjenopplive *Nordisk Katolsk Presseforbund*? Ved dets tilslutning til «*Union Internationale de la Presse Catholique*» og «*Bureau International des Journalistes Catholiques*» vil det dess-

FRAM NO, KRISTI HERMENN!

*Fram no, Kristi hermenn,
fram til strid de går!
Jesus-Kristus-krossen
fremst i rekkja står.
Kristus, Konqen, Herren,
dykkar hovding er.
Fram til striden, slaget,
merket, fana ber!*

*For det sigermerket
Satan vika må.
Fram då, Kristi hermenn!
De skal honom slå.
Helvets grunnmur skakar
for vår lovsongs kvad.
Brøder, med no røysta
i vår song på rad!*

*Lik ein her så maktfull
Kyrkja er på veg.
Mange heilagmenne
dreg oss etter seg.
Kløyvde står me ikkje;
saman vil me stå,
eitt i von, i læra,
miskunnns mål å nå.*

*Trunor, dei lyt falla,
rike stiq og kverv.
Jesu Kristi Kyrkja
ris mot himlen djerv.
Helvets portar aldri
Kyrkja overvinn.
Me hev Kristi lovnad, —
aldri svik kjem inn.*

*Brøder, ver då med oss
i vår glade skokk!
Røysta med i songen
åt den Sæle Flokk.
Mun all heider, æra
vera Kongen vår!
Menn og Englar kveda.
Ævleg songen går.*

(Salmen, frå 1800-talet, hev nr. 391 i den engelske Book of Common Prayer.)

På norsk ved Wollert Keilhau.

uten medføre en tryggere, lettere og rimeligere adgang til nyhetsstoffet i hele den katolske verden. Så vidt vi vet består både «Nordisk Katolsk Presseforbund» og dets tilslutning til nevnte internasjonale organisasjoner ennå «på papiret».

Danmarks «Katolsk Ugeblad» går neste år inn i sin 100. årgang. «St. Olav» er inne i sin 63., og Finnland har vel også et ord de skal ha sagt. Vi tillater oss å be den jubilerende «yngling» å hjelpe sine eldre kollegaer fortsatt på samarbeidets vei! Det være et tegn på den aktelse vi nærer for «Hemmet och Helgedomen»s høyt fortjente og erfarne redaktør, monsignore David Asserson!

Ad multos annos!

UTLANDET:

VATIKANET

Over 3 millioner pilegrimer i Rom i Det hellige år.

Mgr. *Pignedoli* som er generalsekretær for Det hellige års sentralkomité, har sendt ut en brosjyre *Jeg så Kirken* som bringer interessante tall fra Det hellige år 1950. Mens det i de hellige år 1900 og 1925 strømmet henholdsvis 350 000 og 582 000 pilegrimer til Rom fra alle kanter av verden, er tallet for 1950 vel 3 millioner.

Paven ga 50 millioner lire i julegave til Roms husville.

Pave Pius XII har stillet 50 millioner lire til disposisjon for Roms husville. Pengene vil bli brukt til å fullføre reisingen av en hageby ved Rom.

Fornyelsen av de religiøse ordener.

Som tidligere nevnt i «St. Olav» har representanter for de religiøse ordenssamfunn vært samlet i Rom til kongress. Kongressen tråtte sammen den 26. november og forhandlingene pågikk hele den første uken av desember. Det ble holdt en rekke foredrag og diskusjoner og følgende tendenser lar seg skille ut av det overveldende materiale som foreligger.

Man ønsker en større sentralisering av de mange av hverandre uavhengige klostre og å nå fram til en koordinering av de forskjellige ordner og kongregasjoner under Orden-kongregasjonens ledelse.

Kongressen ga videre uttrykk for ønsket om at ordensfolkens levemåte bør tilpasses den moderne tid.

Alle talere understreket nødvendigheten av en fornyelse av ordnene og kongregasjonene og en tilpasning til tidens krav, men advarte mot å vente en revolusjonær omveltning innenfor ordensvesenet. Kongressen hadde ikke besluttende myndighet, bare rådgivende. Alle avgjørelser vedrørende ordensvesent vil som hittil suverent bli truffet av Den hellige Stol.

Det overveldende flertall av kongressens deltagere uttalte seg for at det fortsatt innenfor Kirken gis adgang til kontemplativt liv. Selv et forslag om på grunn av den rådende prestemangel å forplikte medlemmer av de kontemplative ordner til å delta i den alminnelige sjelepleie ble nedstemt. Det ble sterkt understreket at et utelukkende kontemplativt liv som hittil er en nødvendighet for Kirkens liv.

Ellers var kongressen positivt innstilt til de krav som den moderne tilværelse stiller. Av forslag som ble drøftet kan nevnes: nødvendigheten av å gjøre det lettere for ordensfolkene å komme i forbindelse med sine foreldre og slektninger; å tilpasse ordenslivet mentaliteten til de unge ordensfolk ved å gjøre det mulig for dem å drive sport, ved å gi bedre opplysning om klosterlivet og ved å avskaffe visse meningsløse forholdsregler som ennå praktiseres her og der; ved å gi meditasjonen et dogmatisk grunnlag, likeledes bønne og lesningen av den hellige skrift og ved å ta i bruk moderne avspenningshjelpemidler som film, radio og fjernsyn.

BELGIA

60-årsdagen for kunngjøringen av ensyklikaen «Rerum novarum» skal minnes med stor arbeiderdemonstrasjon.

Sekretariatet for Den internasjonale kristelig-sosiale sammenslutning meddeler fra Brüssel at 60 års dagen for kunngjøringen av ensyklikaen *Rerum novarum* vil bli feiret med en stor demonstrasjon av katolske arbeidere fra hele verden i Rom. En er allerede i gang med de forberedende arbeider til dette mektige stevne.

BRASIL

Et tredje universitet anerkjent som paveelig.

Etter universitetene i Rio de Janeiro og San Paolo er nå også universitetet i Porto Alegre anerkjent som paveelig universitet. Dette universitet har meget å takke maristpatrene for som i vesentlig grad har bidradd til å bringe dette universitet fram til det det er i dag.

CANADA

Rosenkransandakten i kringkastingen.

Den kanadiske kringkasting CKAC har besluttet etter utallige henstillinger fra lyttere å fortsette med å sende Rosenkransandakten hver dag.

DE FORENTE STATER

Katolsk negeruniversitet feirer 25 års jubileum.

I nærvær av den apostoliske delegat i De forente stater, mgr. *Cicognani* har den katolske høyskole *Franciscus Xaverus* i New Orleans feiret sitt 25 års jubileum. Denne høyskole er den eneste i De forente stater hvor det kun er adgang for negre. I løpet av de 25 år den har virket, har den utdannet tusenvis av unge folk og kvalifisert dem til ledende stillinger i De forente stater. Til å begynne med hadde høyskolen å kjempe med store vanskeligheter, da den hvite befolkning med ublide øyne så at negrene fikk høyere undervisning.

Et nytt trappistkloster opprettet.

I erkebispedømmet Dubuque i De forente stater er det opprettet et nytt cistercienserkloster. Det er det 8. trappistkloster som er grunnlagt i De forente stater.

EGYPT

Kardinal Tisserant innbudt av den egyptiske regjering til Det egyptiske geografiske selskaps 75 års jubileum.

Kardinal *Tisserant* som er sekretær for De orientalske kirkers kongregasjon, er innbudt til å delta i feiringen av Det kgl. egyptiske geografiske selskaps 75 års jubileum. Dette er den første offisielle innbydelse en egyptisk regjering har sendt en kardinal.

ENGLAND

Tallet på skilsmisser øker voldsomt.

Mens tallet på skilsmisser i 1935 var om lag 3000 i England, var det i 1947 kommet opp i om lag 60 000. Man ventet at dette tall som følge av en ny lovgivning som gir de brede lag adgang til fri rettshjelp, vil komme opp i om lag 100 000 pr. år.

FINNLAND

Dominikanerne åpner nytt kulturinstitutt i Helsinki.

Et nytt kulturinstitutt vil i nær fremtid bli åpnet av dominikanerne i Helsinki. Instituttet vil bli ledet av dominikanerpater *André Bonduelle*. Formålet med dette *Studium Catholicum* vil være å fremme kulturelle og litterære forbindelser mellom Finnland og andre land og å gjøre katolsk kultur kjent.

FRANKRIKE

Frankrikes katolisisme aktiv.

Rektoren for Det katolske institutt i Paris, mgr. *Blanchet*, har holdt et bemerkelsesverdig foredrag om katolisismens stilling i Frankrike. Sammenlignet med katolisismens stilling i året 1900 fremholdt mgr. *Blanchet* at den franske katolisisme i dag er «i full bevegelse og på fremmarsj».

I tiden omkring 1900 var Kirken omgitt av en atmosfære av hat som ga seg uttrykk i antikirkelige lover. Den gang hadde ikke Kirken styrke nok til å møte angrepene med en kirkelig reaksjon.

I dag kan som et resultat av aktiviseringen av katolisismen følgende slås fast: antiklerikalismen er på tilbaketog, de diplomatiske forbindelser med Den Hellige Stol er gjenopptatt, hierarkiet møter en høfligere behandling og katolikkene tar del i regjeringsansvaret.

Mgr. *Blanchet* mener at dette omslag i første rekke skyldes Kirken selv der som sådan ikke har sluttet seg til noe politisk parti, og Den katolske aksjon som har vakt pliktfølelsen hos det katolske legfolk.

Prestemangelen katastrofal.

En undersøkelse som har vært foretatt av *Centre Documentation Sacerdotale* viser hvor alvorlig stillingen er for Kirken i Frankrike på grunn av mangelen på prestekall. Ifølge denne oversikt er 15 416 sokn for tiden uten prest; men da mange av disse sogn er meget små og bare teller noen hundre sjeler, er dette problem ikke så vanskelig å løse som det ser ut til. 9800 prester er over 65 år og det er regnet ut at på hvert 10 000 av unge menn mellom 25 og 29 år er det bare 33 som følger prestekallet. Etter den store oppgang i prestekall i årene 1929—1939, ser det ut til at nedgangen i etterkrigsårene ennå ikke er stoppet.

Akademisk pris til katolsk professor i teologi.

Akademiet for naturvitenskaper, litteratur og bildende kunst i Bordeaux har tildelt mgr. *Journet* som er professor ved presteseminar i Freiburg i Sveits prisen «Armand Lalande» for hans arbeide *Connaissance et Meconnaissance de Dieu*. Denne pris utdeles hvert år til den som best har forstått å føre bevis for Guds eksistens.

Statslån for gjenreisning av krigsødelagte kirker.

Det andre statslånet for gjenreisning av krigsødelagte kirker er nå lagt ut av den franske regjering. Det første ble fulltegnet i løpet av 24 timer.

Pateren som opptok Oscar Wilde i Kirken, avgått ved døden.

Pater *Cuthbert Dunne*, C.P., som opptok den verdensberømte engelske dikter *Oscar Wilde* i Kirken, er nylig avgått ved døden i Paris.

Pateren ble født i Dublin hvor han også fikk sin utdanning. I mange år var han knyttet til Pasjonistpatrenes kirke i Paris. Senere kom han til St. Joseph's retreatus i Highgate, London, hvor han var rektor fra 1920 til 1926.

FRANSK INDO-CHINA

Kirkeforfølgelse i stor stil i de av kommunistene besatte områder.

Prester hvem det er lykket å flykte fra de områder som er besatt av kommunistiske Vietminh-styrker, melder at kommunistene også her har satt i gang kristenforfølgelser etter vanlig oppskrift. Flertallet av kirkene i det apostoliske vikariat *Bac Ninh* er således systematisk ødelagt. I fjelltraktene ved *Thai-Nguyen* holdes 20 prester under skarp oppsikt og er rammet av en hard skjebne. De er fordrevet fra sine kirker og må livnære seg av det som troende kan bringe dem.

IRLAND

Irlands katolikker vil reise nytt universitet i Dublin.

De irske katolikker overveier nå å reise et nytt katolsk universitet i Dublin. Det nye universitetet skal bære kardinal Newman's navn. En ventet at det vil bli åpnet i 1952 om det lykkes å skaffe til veie de nødvendige 4 millioner pund sterling som en trenger til dette nye universitets drift.

JAPAN

Shintoistisk tempel vigslet til katolsk kirke.

Et shintoistisk tempel som ble bygget i 1853 er nylig blitt vigslet til katolsk kirke. Vigslingen fant sted ved den apostoliske delegat i Japan, mgr. *de Fürstenberg*.

Filmen «Klokkene i Nagasaki» godt mottatt av japanerne.

Filmen «Klokkene i Nagasaki» som er innspilt over livet til den kjente japanske, katolske vitenskapsmann dr. *Paul Nagai* som ble et av ofrene for atombomben, er blitt godt mottatt av det japanske publikum, heter det i en melding fra Tokio. Religiøst er filmen helt lytefri til tross for at skuespillerne ikke var katolikker. Filmens verdi ligger i dens sannhetsinnhold og i dens evne til å gripe japanerne, heter det i den katolske filmkritikk.

JUGOSLAVIA

Teologiske studenter arrestert i Zagreb.

Vatikanet bekrefter at 21 teologiske studenter og tre andre personer ved presteseminar i Zagreb er arrestert av Titos kommunistiske politi. Arrestasjonen fant sted i november måned.

KOREA

80 katolske prester drept.

Siden kamphandlingene tok til er 80 katolske prester blitt drept i Korea, heter det i en melding fra Vatikanet, hvor man nærer den største uro for den skjebne som har rammet katolikkene i de områder hvor kommunistene har makten.

Sør-Koreas nye statsminister aktiv katolikk.

I katolske misjonskretser i Korea gleder man seg over at *Tjang Johans* er utnevnt til ny statsminister i Sør-Korea. *Tjang Johans* er nemlig aktiv katolikk og er utgått av en gammel katolsk familie i Korea.

Tjang Johann har alltid interessert seg sterkt for Kirkens

misjonsvirksomhet i Korea og stått benediktinene særlig nær. Hans yngste bror studerer for tiden ved et katolsk universitet i De forente stater.

MEXICO

Presidenten ønsker religionsfred.

President *Miguel Aleman* har fremlagt et lovforslag for det mexikanske parlament, gående ut på at den anti-religiøse lov av 1926 som førte til en langvarig og blodig forfølgelse av Kirken og kostet ti tusener av troende livet, skal oppheves. Denne anti-religiøse lov som for tiden ikke praktiseres, men som kan settes ut i livet av en ny anti-kristelig regjering, er i første rekke rettet mot Den katolske kirke og dens institusjoner.

POLEN

Kirkelige titler forbys.

Kommunistregjeringen i Varsjava har nedlagt protest mot bruken av titlene «Erkebiskop av Lvov» og «Erkebiskop av Vilna», som brukes av to polske biskoper, med den begrunnelse at disse byer ikke lenger hører til Polen. Det er riktig. Sammen med hele Øst-Polen er de tvangsmessig innlemmet i Sovjet-Unionen.

Da Den hellige stol selvsagt betrakter erkebispedømmene Lvov og Vilna som hørende til Polen har de to polske erkebiskoper gjort alt for ikke å irritere Moskvas polske leiesvende og unnlatt å bruke sin titler. Men leiesvendene ønsker nå på befaling fra Moskva at det klart gis avkall på alle polske rettigheter i Øst-Polen.

SKOTTLAND

Veldig fremgang for Kirken i Skottland.

Den katolske kirke i Skottland har i løpet av de siste 70 år hatt en veldig fremgang, heter det i en artikkel i den franske utgave av «*Osservatore Romano*» om Kirkens stilling i Skottland. Mens det i 1880 — to år etter gjenreisningen av hierarkiet — fantes 30 000 katolikker med 3 biskoper, 40 prester og 20 små kapeller, er tallene i dag 721 000 katolikker eller en sjettedel av landets befolkning. Den sist opptatte statistikk viser at det i Skottland i dag finnes to erkebispedømmer, seks bispedømmer, 922 prester, 475 kirker, 290 katolske skoler, 44 munke- og 94 nonneklostre og for øvrig en rekke institusjoner av forskjellig art til troens utbredelse. «Man kan med rette tale om en katolsk renessanse i Skottland,» slår *Osservatore Romano* fast.

SLOVAKIA

Biskop Gojdic sendt til Sibir.

Biskopen av Presov, mgr. *Paul Gojdic* som i forbindelsen med likvideringen av de gresk-katolske bispedømmene ble arestert i mai i fjor, er i følge de siste meldinger sendt fra konsentrasjonsleiren *Anton* ved Pressburg til Sibir. Han er således ikke som tidligere meddelt avgått ved døden som følge av mishandling. Han har klart påkjenningen.

I alt er 9 biskoper tilhørende den gresk-katolske ritus deportert til Sibir av kommunistene. Tre av dem meldes avgått ved døden.

SOVJET-UNIONEN

Patriarken av Moskva vigsler kinesisk geistlig til ortodoks biskop.

Patriarken av Moskva, *Aleksej*, har for første gang i den russisk-ortodokse kirkes historie vigslet en kinesisk geistlig til biskop. Denne nye biskop vil få sit sete i Tientsin i Nord-China.

STORBRIITANNIA

Kirkenes råd i Storbritannia fordømmer forfølgelsen av katolikken i Polen.

Det internasjonale kontor til Kirkenes råd i Storbritannia hvor *Church of England*, *Church of Scotland*, *the Baptist Union*, *the Congregational Union*, *the Methodist Church*, *the Presbyterian Church of England* og *the Conference of British Missionary Societies* er representert, har sendt ut følgende erklæring:

«Det internasjonale kontor til Kirkenes råd i Storbritannia har samvittighetsfullt studert en rapport det har mottatt om den polske stats harde undertrykkelse av Den romersk-katolske kirke i Polen. Det har funnet å kunne godta denne rapportens *bona fide* — karakter og bevisene på at menneskelige rettigheter og friheter, religionssamfunns lovlige rettigheter, kirker, prester og legfolk utsettes for tøylesløse krenkel-

ser. Det er hevet over tvil at De forente nasjoners erklæring om de menneskelige rettigheter systematisk settes ut av betraktning i Polen.

Innstillet på å beskytte religionsfriheten hvor den er truet og på å motsette seg undertrykkelse enten fra statens side av en eller alle religiøse bekjennelser eller fra et sterkere religionssamfunns side av svakere religionssamfunn, ønsker Det internasjonale kontor å gi uttrykk for sin harme over de lidelser som tilføyes Den katolske kirke i Polen og ber om sympati med de kristne medbrødre som hører til denne kirke.

Men Polen er bare et av de mange land hvor Kristi vitner er truet av et fiendsinn styres ubegrensede makt som er utilgjengelig for kritikk fordi det har undertrykket den. De tidligere Baltiske Stater som var Polens naboer, er så isolert bak et ugjennomtrengelig jernteppe at en ikke lenger vet om der i disse stater overhode eksisterer kristne samfunn. Fra andre land hvor nyhetene ennå trenger igjennom er de av ytterst alvorlig art.»

TSJEKKOSLOVAKIA

300 fabrikkarbeidere utdannes til «folkedemokratiske prester».

300 fabrikkarbeidere er nå av de kommunistiske myndigheter tatt ut for å studere «folkedemokratiske teologi». En regner med at studietiden vil strekke seg over 4—5 år. Som «prester» behøver de selvsagt ikke å leve i ugift stand.

Unge ordensfolk deportert til slaveleirene i Sovjet-Russland.

Flyktninger som er kommet fra Tsjekkoslovakia og hvis troverdighet er hevet over enhver tvil, forsikrer at mange unge ordensfolk nå er deportert av de tsjekkiske kommunister til slaveleirene i Sovjet-Russland. Flyktningene forteller videre at en rekke kirker nå er stengt og at de gjenværende prester hindres i å holde gudstjenester. Utsendingene fra Vatikanets kringkaster blir også forstyrret.

TYSKLAND

Biskopen av Berlin, kardinal von Preysing død.

Et tristere budskap kunne neppe ha rammet det katolske Tysland innunder den angstfylte jula 1950: Berlins heltemodige biskop, kardinal grev Konrad von Preysing er død. Det er ikke bare de tyske katolikker som sørger. Enhver som har fulgt med i den katolske kirkes kamp i Tyskland siden Hitlers dager, vet hva biskopen av Berlin betydde for anstendighetens, rettferdighetens og frihetens front i ulykkeslandet. Og nå, da Øst og Vest kjemper om folkesjelen i den

gamle rikshovedstad, var kardinal Konrad von Preysing blitt et enda fastere punkt. Han fryktet Stalin like lite som Hitler — han var og ble *anstendighetens, rettferdighetens og frihetens* talsmann til siste åndedrett. Han var sterk og nobel og en fremragende representant for tyskeren som *europæer*. Tyskland trengte ham sårt i dag.

Den avdøde kirkefyrste var født i 1880 og utgikk fra en av Bayerns gamle adelsslekter. Han utdannet seg til jurist og kom som dr. juris som ambassadesekretær til Rom. Her møtte han prestekallet, og ble prestevigslet 1912. I en årrekke var han sekretær for kardinal Bettinger i München, men kaltes i 1932 til bispesetet i Eichstätt. Alt i 1935 overtok han det forholdsvis nyopprettede bispedømme Berlin og hadde siden sitt virke der. Han ble utnevnt til kardinal julen 1945 som en personlig æresbevisning for hans verdige og modige holdning overfor Kirkens forfølgere og for sin eksemplariske hengivelse og troskap mot sin hjord.

18 000 ungdommer som pilegrimer til Rom i Det hellige år.

Sekretariatet til Det tyske katolske ungdomsforbund melder at 18 000 tyske ungdommer i alderen fra 18—25 år fra alle tyske bispedømmer i tiden fra den 15. juli—30. november har besøkt Rom som pilegrimer. Av disse var 10 000 unge kvinner og 8000 unge menn.

Erkebiskopen av Peking, kardinal Tien, takker de tyske katolikker for deres misjonsvirksomhet.

Erkebiskopen av Peking, kardinal Tien, oppholder seg for tiden i Melom-Europa og besøkte nylig det pavelige misjonsinstitutt i Aachen i Tyskland. Kardinalen benyttet anledningen til å fremføre Chinas takk til de tyske katolikker for deres misjonsvir. Kardinalen fremholdt at hans fødeprovins Shantung kan takke utelukkende tyske misjonærer for de 200 000 katolikker som i dag finnes i Shantung og at han selv var blitt ført til Kirken av en tysk misjonær da han var 11 år gammel.

Kardinalen understreket for øvrig betydningen av at særlig de opplyste kretser i storbyene i China nå så levende interesserer seg for Kirken.

UNGARN

Kommunistiske forholdsregler mot kirkebesøkene.

Ifølge den østerrikske ukeavisen «Volksbote» har kommunistene i Ungarn nå grepet til særlige forholdsregler for å tvinge folk til å holde seg borte fra kirkene. Selv om den statlige propaganda søker å få utlandet til å tro at det ikke lenger eksisterer noe kirkeproblem i Ungarn etter avtalen med episkopatet, har kommunistene begynt å føre lister over folk som besøker kirkene. Mange katolikker har allerede på grunn av disse lister mistet levebrødet. Den interne kommunistiske parole for øyeblikket lyder slik: «Kirkebesøk lar seg ikke forene med en progressiv sosial innstilling.»

Erkeabbeden av Pannonhalma avgått ved døden.

Erke-abbeden av Pannonhalma, Dom Chrysostomus Kelemen, meldes avgått ved døden i Latrobe, Pennsylvania, U.S.A., hvortil han kom som flyktning i 1947. Klosteret Pannonhalma ble grunnlagt av den hellige Stephan i året 1001.

«ANNO SANTO 1950»

Åpent foredrag ved
pastor dr. Ivar Hansteen Knudsen
i Studentersamfundets store sal,
Uranienborgv. 11, Oslo
mandag 22. januar kl. 20.00
Entré kr. 1.50
Etter møtet anl. til servering

Arr.: AMICI DELL'ITALIA

Et nytt boklotteri

til hjelp for bladet St. Olav er som tidligere meddelt satt i gang av N.K.K.F.

Styret har bevilget et beløp til innkjøp av gode katolske bøker som skal utloddes blant dem som bringer St. Olav en eller flere nye abonnenter innen utgangen av februar 1951.

Ved innsendelse av kontingent for en ny abonnent til St. Olavs ekspedisjon, blir man notert for et gratislodd. For flere abonnenter får man tilsvarende mange lodder. Man må til ekspedisjonen oppgi navn og adresse på den som har tegnet abonnementet for å komme med i loddtrekningen. Gaveabonnementer medregnes, men selvfølgelig ikke ens eget abonnement.

Vi håper at riktig mange vil benytte seg av denne sjanse til å skaffe seg en god katolsk bok samtidig som de har tilfredsstillelsen av å ha skaffet St. Olav større utbredelse.

Trekning vil finne sted de første dager av mars måned.

RETTELSE:

«Utsyn over det monstergyldige Notre-Dame-universitetet, ledet av jesuitter» het en av våre billedtekster til Torfinn Juells artikkel om «Anden bak det katolske universitetet i U.S.A.» Imidlertid ledes universitetet av The Fathers of the Holy Cross (C.S.C.). Feiltagelsen skyldes redaktøren!

FLYKTNINGEHJELPEN

S.	kr. 50.00
N. N.	» 10.00
N. N.	» 10.00
R. R. L.	» 10.00

Tidligere innkomet	kr. 80.00
.....	» 645.00

Innsamlingen avsluttet med kr. 725.00

Bønnens apostolat 1951

Intensjonene for Bønnens Apostolat 1951 er nå kunngjort. I januar: Gjenforening av alle i Kristi sanne Kirke. Flere misjonærer til Afrika. I februar: At Det hellige års frukter må bli utnyttet og mangfoldiggjøres. Utvikling av apostolatet i de store havnebyene i Asia og Afrika. I mars: Den hellige fars alminnelige og særlige intensjoner. Den katolske undervisning i Japan. I april: Presteseminarene. Styrkelse av de kristnes tro i China. I mai: For dem som lider forfølgelse for rettferdighets skyld. Kristendommen i Indonesia. I juni: For en mer fullstendig forståelse av styrken ved andakten til Kristi Allerhelligste Hjerter og Marias rene Hjerter til å kunne motvirke vår tids katastrofer. For en grundig utdanning av lærerne på misjonsmarkene. I juli: For en utvidet virksomhet av Den katolske aksjon ved økt åndelig iver hos dens medlemmer. For god kristen undervisning av de troende i India. I august: At hatet i verden må ta slutt som følge av kristen nestekjærlighet. For kvinnenes misjonsarbeide. I september: For en bedre forståelse av og større kjærlighet til liturgi. For en kristen og sosial utdanning i misjonslandene. I oktober: For en riktig forkynnelse av Guds ord og at det blir tatt imot i troens ånd. For Kirken i Stillehavet. I november: For gjensidig tillit nasjonene imellom ved utryddelse av løgner. For misjonsvirksomheten i Indo-China. I desember: At det overnaturlige må gjennomsyre oppdragelsen av ungdommen. For misjonsvirksomheten i de arktiske regioner. NB! Understrek månedsnavnene!

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46
Privat 41 64 78 - 69 43 72

NORENBERG & CO. A.S

— Margarinfabrikk —

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II
Tlf. 33 36 24 - Oslo
Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

**Besle
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler**

Trekningsliste for St. Olavslagets utlodning.

Smijernslysekroner: R. Cocozza. Figurer: I. Solberg. Trykkoker: I. Solberg. Ski: Else Arnesen. Løper: Forslund. Veske: S. Harlem. Frimerkealbum: Vår Frue Hosp. Hummerfat: H. Barra. Kopper: R. Valente. Kopper: S. Boe. Veske: I. Amundsen. Lykt: Katarinahjemmet. Strykejern: P. Vanneufville. Lampe: H. Barra. Lampe: R. Valente. Håndkledreil: B. Johnsen. Dukke: M. Iversen. Skrivebordslampe: H. Fedje. Duk: Åse Sundberg Hansen. Pute: H. Barra. Håndkle: H. Barra. Konfekt: M. Rostad. Støvler: F. Kristensen. Skål: A. M. Pettersen. Barnekjole: Sr. Mathilde. Dunlerret: K. Schilli. Lampe: H. Barra. Muffe: P. Vanneufville. Maleri: A. Bruce. Kopper: M. Zoë. Fat: Sr. Olga. Krukke: M. Rostad. Kjolestoff: Sr. Bertilla. Babysett: I. Solberg. Kasserolle: H. Barra. Te: H. Barra. Kaffe: M. Ofstad. Sukker: A. M. Pettersen. Strømper: A. Bang. Strømper: P. Lowry. Bilde: M. Rostad. Bilde: Sr. Ansharia. Stoff: A. Bang. Skål: P. Lutz. Fat: Sr. L. Margrete. Fat: A. Gulingås. Fat: Rose Petersen. Skål: S. Jos. Inst. Skål: T. Johnsen. Skål: K. M. Jensen. Skål: M. Christiansen. Skål: K. Johnsen. Skål: D. Johansen. Skål: A. Bruce. Skål: M. Müller. Ordbok: Marti. Konfekt: B. Johnsen. 2 vaser: M. Rostad. Fat: P. Abry. Fat: E. Lund Iversen. Mugge: A. Storheim. Ostehovel: K. Brodahl Andersen. Håndklesett: B. Johnsen. Bok: Petterson. ok: R. Martinsen. Socker: Heien. Kyse og sokker: J. Karlsen. Duk: D. Brodahl Andersen. Løper: Sr. Hallvarda. Lekedrakt: R. Olafsen. Vanter: P. Abry. Kluter: I. Suleng. Kluter: J. Hongslo. Lysestaker: Vår Frue Hosp. Lysestaker: A. Duscjek. Lysestaker: E. Bentzen. Lysestaker: P. Vanneufville. Bok: Vår Frue Hosp. Bok: E. Mayer. Såpe: S. Halle. Skål: M. Bollmann. Vase: U. Sutter. Vase: R. Olafsen. Vase: P. Lutz.

Rett trekning bevitnes: F. J. Fishedick.

Vi vil få lov til å takke alle som har støttet vår utlodning ved å gi en gave eller ta nummer. *St. Olavslaget, Oslo.*

HANS EKJORD

Farvehandel
St. Olavs gt. 3 - Oslo
Tlf. 42 16 13 - Etabl. 1898

**HANS KARLSEN
MALERFORRETNING**

Utfører all slags
malerarbeid

Tordenskjoldsgt. 6 B
Tlf. 41 07 76 - Oslo

TAPETHUSET

Tordenskjoldsgt. 6 b, Oslo
Tlf. 41 07 76

Tapeter — Linoleum

KJØP HOS VARE ANNONSØRER!

Johan Olsen & Sønner

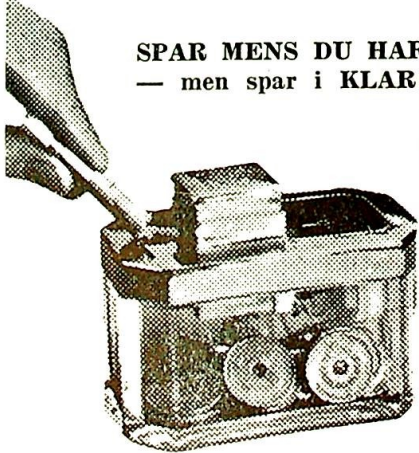
Murmester og Entreprenørforretning

Kongensgt. 17 - Oslo

Etabl. 1896

Tlf. 42 50 85 - 42 52 23

**SPAR MENS DU HAR
— men spar i KLAR!**

«KLAR»

Fåes i banker over hele landet

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

6 3 Å R G A N G

2 5 . J A N U A R 1 9 5 1

A V I N N H O L D E T : NR.
PAVENS RADIOBUDSKAP - BØNNENS FORSKOLE - 3
REFORM AV ORDENSLIVET? - LYSMESSE - PRESTEN
KAN IKKE VITE ALT - ØRKENFEDRENE - MENNE-
SKET I SØKELYSET - FASTEMANDAT 1951 - DØDE-
HERHJEMME - REPORTASJE FRA UTLANDET. 4
NESTE NUMMER KOMMER 8. FEBRUAR 1951.